Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 7. decembra 2016 [1]

**Spojené veci C-376/15 P a C-377/15 P**

**Changshu City Standard Parts Factory,**
**Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd**
**proti**

**Rade Európskej únie**

„Odvolanie — Dumping — Nariadenie (ES) č. 1225/2009 — Článok 2 ods. 7 písm. a), ako aj článok 2 ods. 10 a 11 — Antidumpingová dohoda — Článok 2.4 a 2.4.2 — Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 924/2012 — Dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike — Dotknutý výrobok — Vylúčenie určitých vývozných transakcií na účely výpočtu dumpingového rozpätia — Spravodlivé porovnanie vývoznej ceny a normálnej hodnoty v prípade dovozov z krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom — Zamietnutie vykonania určitých úprav — Povinnosť odôvodnenia“

1. Môžu inštitúcie Európskej únie pri vymedzení existencie dumpingových rozpätí, najmä v prípade dovozov z krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom, vylúčiť z porovnania normálnej hodnoty a vývoznej ceny vývozné transakcie týkajúce sa určitých druhov dotknutého výrobku? Aký je rozsah požiadavky vykonať úpravy v rámci povinnosti vykonať spravodlivé porovnanie normálnej hodnoty a vývoznej ceny, ak bola normálna hodnota stanovená na základe metódy analogickej krajiny?

2. Toto sú v podstate hlavné otázky predložené v týchto spojených veciach, ktoré sa týkajú dvoch odvolaní podaných spoločne dvomi čínskymi spoločnosťami, a to Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. Tieto dve spoločnosti sa svojimi odvolaniami domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 29. apríla 2015, Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener/Rada [2] (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žaloby o neplatnosť vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 924/2012 zo 4. októbra 2012 [3] (ďalej len „sporné nariadenie“).

3. Súdny dvor bude v týchto veciach vyzvaný, aby poskytol dôležité objasnenia týkajúce sa rozsahu povinností prislúchajúcich Európskej komisii a Rade Európskej únie (ďalej len spoločne „inštitúcie“) pri vymedzení existencie dumpingových rozpätí, najmä v prípadoch dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — T-558/12 a T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Nariadenie, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 91/2009 (Ú. v. EÚ L 275, 2012, s. 1).

## I – Právny rámec

### *A – Právo WTO*

4. Článok 2 Dohody o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (GATT)[4] (ďalej len „antidumpingová dohoda“) je nazvaný „Vymedzenie dumpingu“ a stanovuje:

„2.4 Správne porovnanie sa uskutoční medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Toto porovnanie sa vykoná na základe rovnakých obchodných podmienok, obyčajne za podmienky ‚zo závodu‘, a s ohľadom na predaje uskutočnené, pokiaľ možno, v rovnakom období. Náležite sa zohľadnia rozdiely, ktoré ovplyvňujú cenové porovnanie vrátane rozdielov v podmienkach obchodu, zdanenia, úrovní obchodu, množstiev, fyzických vlastností a akýchkoľvek iných rozdielov, pri ktorých je zrejmé, že majú vplyv na cenovú porovnateľnosť. … Úrady oznámia dotyčným stranám, ktoré informácie sú nevyhnutné na zabezpečenie celkového porovnania a nebudú ich neprimerane zaťažovať pri dokazovaní. …

2.4.2 Ak ustanovenia upravujúce správne porovnanie podľa odseku 4 neustanovia inak, existencia dumpingového rozpätia počas prešetrenia sa bežne určí na základe porovnania váženého priemeru normálnej hodnoty s váženým priemerom cien všetkých porovnateľných vývozných obchodných prípadov alebo porovnaním normálnej hodnoty a vývozných cien v jednotlivých obchodných prípadoch navzájom. …“

### *B – Právo Únie*

5. Nariadenie (ES) č. 1225/2009[5] (ďalej len „základné nariadenie“) vo svojom článku 2 nazvanom „Vymedzenie dumpingu“ stanovuje:

„…

### *C. Porovnanie*

10. Medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou sa vykonáva spravodlivé porovnanie. Toto porovnanie sa uskutoční na tej istej úrovni obchodovania a vo vzťahu k predaju uskutočnenému, pokiaľ je to možné, v rovnakom čase a s náležitým prihliadnutím na ostatné rozdiely, ktoré ovplyvňujú porovnateľnosť cien. Tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, prihliadne sa vo forme úprav v každom prípade, podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie. …

### *D. Dumpingové rozpätie*

11. Podľa ustanovení, ktoré upravujú spravodlivé porovnanie je existencia dumpingových rozpätí počas obdobia zisťovania spravidla stanovená na základe porovnania váženého priemeru normálnej hodnoty s váženým priemerom cien všetkých vývozných porovnateľných obchodných prípadov do [Únie] alebo porovnaním individuálnych normálnych hodnôt a individuálnych vývozných cien do [Únie]

4 — Rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80), Rada schválila Dohodu o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO) podpísanú v Marrákeši 15. apríla 1994, ako aj dohody uvedené v prílohách 1 až 3 tejto dohody, medzi ktoré patrí aj antidumpingová dohoda.

5 — Nariadenie Rady z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51), zmenené a doplnené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1168/2012 z 12. decembra 2012 (Ú. v. EÚ L 344, 2012, s. 1).

v jednotlivých obchodných prípadoch. Normálnu hodnotu stanovenú na základe váženého priemeru možno však porovnať s cenami jednotlivých individuálnych vývozných transakcií do [Únie], ak existuje model vývozných cien, ktorý sa významne odlišuje medzi rôznymi kupujúcimi, regiónmi alebo dobami a ak by metódy špecifikované v prvej vete tohto odseku neodrážali plnú mieru praktizovaného dumpingu. …“

## II – Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné nariadenie

6. Okolnosti predchádzajúce sporu sú podrobne opísané v bodoch 1 až 16 napadnutého rozsudku. Pre potreby tohto konania stačí pripomenúť, že Rada nariadením č. 91/2009 [6] uložila antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Číne.

7. Dňa 28. júla 2011 prijal orgán na urovnávanie sporov WTO (ďalej len „DSB“ – Dispute Settlement Body) správu odvolacieho orgánu a správu poroty, ktoré boli zmenené a doplnené správou odvolacieho orgánu vo veci „Európske spoločenstvá – konečné antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Číne“. [7] V týchto správach sa konštatovalo, že Únia porušila určité ustanovenia práva WTO.

8. Komisia s cieľom určiť spôsob, akým treba zmeniť a doplniť nariadenie č. 91/2009 tak, aby bolo v súlade s odporúčaniami DSB, zahájila preskúmanie antidumpingových opatrení uložených týmto nariadením. [8]

9. Rada po tomto preskúmaní vykonanom na základe nariadenia (ES) č. 1515/2001 [9] prijala 4. októbra 2012 sporné nariadenie.

10. V spornom nariadení Rada najskôr uviedla, že správy DSB nemali vplyv na zistenia uvedené v nariadení č. 91/2009, ktoré sa týkali dotknutého výrobku a podobného výrobku. [10]

11. Rada ďalej pripomenula, že podľa článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia sa normálna hodnota pre vyvážajúcich výrobcov, ako sú odvolateľky, ktorým nebolo udelené trhovohospodárske zaobchádzanie, stanovuje na základe cien alebo vytvorenej hodnoty v analogickej krajine. V prejednávanej veci sa za vhodnú tretiu krajinu s trhovým hospodárstvom považovala India. Normálna hodnota tak bola stanovená na základe cien dotknutého výrobku predávaného na domácom trhu indickým výrobcom spolupracujúcim na prešetrovaní. [11]

12. Rada ďalej zamietla žiadosti o úpravy, ktoré podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia podali najmä odvolateľky na základe rozdielov týkajúcich sa výrobných nákladov, ako aj efektívnosti a produktivity. [12] Rada v tejto súvislosti uviedla, že strany nepredložili dôkaz o tom, že sa rozdiely v nákladoch premietli do rozdielov v cenách. Rada pripomenula, že pri prešetrovaniach týkajúcich sa krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, ako je Čína, sa používa tretia krajina s trhovým

6 — Nariadenie Rady (ES) č. 91/2009 z 26. januára 2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike (Ú. v. EÚ L 29, 2009, s. 1).

7 — Správa odvolacieho orgánu, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R z 15. júla 2011.

8 — Oznámenie Komisie zo 6. marca 2012 o antidumpingových opatreniach platných na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike na základe odporúčaní a rozhodnutí orgánu Svetovej obchodnej organizácie na urovnávanie sporov z 28. júla 2011 v spore ES – spojovacie materiály (DS397) (Ú. v. EÚ C 66, 2012, s. 29).

9 — Nariadenie Rady z 23. júla 2001 o opatreniach, ktoré môže prijať spoločenstvo na základe správy prijatej orgánom na urovnávanie sporov WTO, ktorá sa týka antidumpingových a antidotačných opatrení (Ú. v. ES L 201, 2001, s. 10; Mim. vyd. 11/038, s. 50). Toto nariadenie bolo nahradené a zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady č. 2015/476 z 11. marca 2015 o opatreniach, ktoré môže prijať Únia na základe správy prijatej orgánom na urovnávanie sporov WTO, ktorá sa týka antidumpingových a vyrovnávacích opatrení (Ú. v. EÚ L 83, 2015, s. 6).

10 — Pozri odôvodnenie 6 sporného nariadenia, ktoré odkazuje na odôvodnenia 40 až 57 nariadenia č. 91/2009.

11 — Odôvodnenia 29 a 31 sporného nariadenia a bod 41 napadnutého rozsudku.

12 — Odôvodnenia 41 a 103 sporného nariadenia.

hospodárstvom, aby sa predišlo zohľadňovaniu cien a nákladov, ktoré nie sú bežným výsledkom trhových síl. Keďže žiaden z čínskych vyvážajúcich výrobcov nezískal trhovohospodárske zaobchádzanie v pôvodnom prešetrovaní, ich nákladovú štruktúru nebolo možné považovať za odzrkadľujúcu trhové hodnoty, ktoré sa môžu použiť ako základ úprav najmä v súvislosti s prístupom k surovinám. Okrem toho indický výrobca si konkuroval s mnohými ostatnými výrobcami na indickom domácom trhu, takže jeho ceny úplne zohľadňovali situáciu na domácom trhu. Rada preto zamietla žiadosti o úpravy.

13. Inštitúcie sa na účely stanovenia dumpingových rozpätí podľa článku 2 ods. 11 základného nariadenia rozhodli vykonať porovnanie váženej priemernej normálnej hodnoty s váženým priemerom cien vývozných transakcií do Únie (ďalej len „prvá symetrická metóda“). [13]

14. V štádiu porovnania sa však ukázalo, že indický výrobca nevyrába a nepredáva všetky druhy dotknutého výrobku, ktoré vyvážali čínski vyvážajúci výrobcovia. [14]

15. Za týchto podmienok inštitúcie vykonali porovnanie vývozných cien s normálnou hodnotou len pre tie druhy dotknutého výrobku vyvážané čínskymi vyvážajúcimi výrobcami, v prípade ktorých indický výrobca vyrábal a predával zodpovedajúci druh. Vývozné transakcie týkajúce sa tých druhov dotknutého výrobku, pre ktoré neexistoval zodpovedajúci predaj indického výrobcu na domácom trhu, boli vylúčené z výpočtu dumpingového rozpätia. [15] Takto stanovená výška dumpingu však bola následne všeobecne použitá na všetky druhy dotknutého výrobku. [16]

16. Inštitúcie považovali túto metódu za najspoľahlivejšiu pre stanovenie úrovne dumpingu, keďže „snaha o zosúladenie všetkých ostatných vyvážaných druhov s veľmi podobnými druhmi indického výrobcu by viedla k nepresným zisteniam“. [17] Domnievali sa tiež, že vývozné transakcie použité na výpočet dumpingu sú reprezentatívne pre všetky druhy dotknutého výrobku vyvážané čínskymi vyvážajúcimi výrobcami. [18]

17. Na záver tak sporné nariadenie znížilo antidumpingové clo zavedené nariadením č. 91/2009 na 38,3 % pre spoločnosť Changshu City Standard Parts Factory a zachovalo clo zavedené pre spoločnosť Ningbo Jinding Fastener na úrovni 64,3 %. [19]

18. Dňa 12. februára 2016 prijal DSB správu odvolacieho orgánu a správu poroty, ktoré boli zmenené a doplnené správou odvolacieho orgánu vo veci „Európske spoločenstvá – Konečné antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Číne – Uplatnenie článku 21.5 Dohovoru o urovnávaní sporov zo strany Číny“. [20] V týchto správach sa konštatovalo, že Únia porušovala sporným nariadením určité ustanovenia práva WTO. Tieto správy spochybňujú najmä tie časti sporného nariadenia, ktoré sa týkajú žiadostí o úpravy podaných niektorými dotknutými stranami, ako aj vylúčenia transakcií vzťahujúcich sa na tie druhy dotknutého výrobku vyvážané čínskymi vyvážajúcimi výrobcami, v prípade ktorých indický výrobca nevyrábal a nepredával žiaden zodpovedajúci druh, na účely výpočtu dumpingového rozpätia.

13 — Odôvodnenie 105 sporného nariadenia.

14 — Pozri bod 42 napadnutého rozsudku.

15 — Odôvodnenia 82, 102 a 109 sporného nariadenia, ako aj body 43, 44 a 60 napadnutého rozsudku.

16 — Pozri bod 60 napadnutého rozsudku.

17 — Odôvodnenie 109 sporného nariadenia.

18 — Odôvodnenie 109 sporného nariadenia.

19 — Pozri článok 1 sporného nariadenia. Tieto antidumpingové clá boli následne zachované vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) 2015/519 z 26. marca 2015, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike rozšírené na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele zasielaných z Malajzie bez ohľadu na to, či sú deklarované ako výrobky s pôvodom v Malajzii, alebo nie, na základe preskúmania pred uplynutím platnosti podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 1225/2009 (Ú. v. EÚ L 82, 2015, s. 78).

20 — Správa odvolacieho orgánu, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW z 18. januára 2016.

19. Dňa 26. februára 2016 Komisia prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) 2016/278.[21] V tomto nariadení, ktoré bolo prijaté v súlade s nariadením 2015/476,[22] sa Komisia v nadväznosti na správy DSB citované v predchádzajúcom bode rozhodla zrušiť antidumpingové clá zavedené nariadením č. 91/2009 a zmenené sporným nariadením.

## III – Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

20. Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 24. decembra 2012 podala každá z odvolateliek žalobu o neplatnosť sporného nariadenia. Odvolateľky uviedli na podporu svojich žalôb pred Všeobecným súdom dva žalobné dôvody.

21. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 2 ods. 7 písm. a) a článku 2 ods. 8, 9 a 11, ako aj článku 9 ods. 5 základného nariadenia, zásady zákazu diskriminácie, ako aj článku 2.4.2 antidumpingovej dohody. V rámci tohto žalobného dôvodu odvolateľky vytýkali inštitúciám, že na účely výpočtu dumpingového rozpätia vylúčili transakcie týkajúce sa tých druhov dotknutého výrobku vyvážaných čínskymi vyvážajúcimi výrobcami, v prípade ktorých predmetný indický výrobca nevyrábal a nepredával žiaden zodpovedajúci druh.

22. Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 2 ods. 10 základného nariadenia a článku 2.4 antidumpingovej dohody, ako aj na porušení článku 296 ZFEÚ. Týkal za zamietnutia žiadostí o úpravy, ktoré podali odvolateľky.

23. Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol oba žalobné dôvody odvolateliek a žaloby v celom rozsahu.

## IV – Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdnym dvorom

24. Odvolateľky navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok;

— vyhovel návrhom, ktoré predložili v rámci žaloby podanej na Všeobecný súd a zrušil sporné nariadenie v rozsahu, v akom sa ich týka, a

— uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré im vznikli v rámci konania pred Všeobecným súdom aj Súdnym dvorom, a uložil vedľajším účastníkom konania povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.

25. Rada navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolania a uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania o odvolaní a konania pred Všeobecným súdom.

26. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor odmietol odvolania ako neprípustné. Subsidiárne navrhuje zamietnuť odvolania ako nedôvodné a uložiť odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

27. Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 22. septembra 2015 boli veci C-376/15 P a C-377/15 P spojené na spoločné konanie na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

21 — Nariadenie, ktorým sa zrušuje konečné antidumpingové clo uložené na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Čínskej ľudovej republike, rozšírené na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele zasielaných z Malajzie bez ohľadu na to, či sú deklarované ako výrobky s pôvodom v Malajzii alebo nie (Ú. v. EÚ L 52, 2016, s. 24).

22 — Pozri poznámku pod čiarou 9 týchto návrhov.

## V – Analýza

28. Odvolateľky uvádzajú na podporu svojho odvolania dva odvolacie dôvody. Pred analýzou týchto dôvodov je však potrebné zaoberať sa dvomi otázkami predbežnej povahy: prípadnou existenciou prekážky začatého konania a možnosťou odvolávať sa v prejednávanej veci na antidumpingovú dohodu a rozhodnutia a odporúčania DSB.

### *A – O námietke prekážky začatého konania*

29. Komisia vznáša námietku prekážky začatého konania. Tvrdí, že odvolania v oboch týchto spojených veciach sú totožné. Ide totiž o tých istých účastníkov konania, napadnuté akty, napadnutý rozsudok, ako aj dôvody a tvrdenia predložené účastníkmi konania v ich odvolaniach.

30. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora žaloba podaná po inej žalobe, ktorá sa týka tých istých účastníkov konania, je založená na tých istých žalobných dôvodoch a navrhuje zrušenie toho istého právneho aktu, sa musí odmietnuť ako neprípustná z dôvodu prekážky začatého konania. [23]

31. V prejednávanej veci treba konštatovať, že odvolania podané spoločne obomi odvolateľkami v oboch predmetných veciach sa týkajú presne tých istých účastníkov konania. Okrem toho je totožný aj ich predmet, keďže oboma odvolaniami sa navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku. Napokon obe odvolania sú totožné a uvádzajú presne tie isté odvolacie dôvody. Za týchto podmienok treba odvolanie týkajúce sa veci C-377/15 P, ktoré bolo podané ako druhé, odmietnuť ako neprípustné z dôvodu existencie prekážky začatého konania.

### *B – O možnosti odvolávať sa na antidumpingovú dohodu a rozhodnutia a odporúčania DSB*

32. Účastníci konania sa vo svojich tvrdeniach odvolávajú na určité ustanovenia antidumpingovej dohody a viaceré rozhodnutia a odporúčania DSB. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku pri posúdení zákonnosti sporného nariadenia odkázal jednak na články 2.4 a 2.4.2 antidumpingovej dohody a jednak, aby vylúčil jej relevantnosť, na správu odvolacieho orgánu WTO. [24] Okrem toho ako vyplýva z bodu 18 týchto návrhov, DSB prijal vo februári 2016 po vynesení napadnutého rozsudku dve správy, ktorých závery sa priamo týkajú sporného nariadenia. Tieto správy boli predmetom diskusie účastníkov konania počas pojednávania pred Súdnym dvorom.

33. Za týchto podmienok je potrebné najskôr určiť, či a v akom rozsahu sa v tejto veci možno odvolávať na antidumpingovú dohodu a na rozhodnutia a odporúčania DSB, na ktoré účastníci konania rozsiahle odkazovali.

34. Pokiaľ ide po prvé o antidumpingovú dohodu, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora dohody WTO vzhľadom na ich povahu a štruktúru v zásade nepatria medzi normy, s ohľadom na ktoré možno preskúmavať zákonnosť aktov inštitúcií Únie. Súdny dvor však v dvoch situáciách výnimočne pripustil, že súdu Únie prináleží v prípade potreby preskúmať zákonnosť aktu

23 — Rozsudok z 9. júna 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-465/09 P až C-470/09 P, neuverejnený, EU:C:2011:372, bod 58 a citovaná judikatúra).

24 — Pozri body 33 až 40 a 86 až 90 napadnutého rozsudku.

Únie a aktov prijatých na jeho uplatnenie s ohľadom na dohody WTO.[25] Ide o prípad, keď Únia zamýšľala splniť konkrétny záväzok, ktorý prevzala v rámci týchto dohôd (tzv. výnimka „Nakajima“),[26] a o prípad, keď predmetný akt Únie výslovne odkazuje na konkrétne ustanovenia uvedených dohôd (tzv. výnimka „Fediol“).[27]

35. Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že na to, aby mohol v konkrétnom prípade antidumpingový systém WTO predstavovať výnimku zo všeobecnej zásady, podľa ktorej súd Únie nemôže preskúmavať zákonnosť aktov inštitúcií Únie z hľadiska ich zlučiteľnosti s pravidlami dohôd WTO, je potrebné, aby bolo z právneho hľadiska dostatočne preukázané, že normotvorca prejavil úmysel splniť v práve Únie konkrétny záväzok, ktorý bol prevzatý v rámci dohôd WTO. Na tento účel je nevyhnutné, aby bolo z dotknutého osobitného ustanovenia práva Únie možné vyvodiť, že jeho cieľom je splniť v práve Únie konkrétny záväzok vyplývajúci z dohôd WTO.[28]

36. V tomto prípade už Súdny dvor uznal, že Únia sa prostredníctvom článku 2 ods. 11 základného nariadenia snažila splniť konkrétne záväzky obsiahnuté v článku 2.4.2 antidumpingovej dohody.[29] Všeobecný súd sa teda v bode 34 napadnutého rozsudku správne domnieval, že súdu Únie prináleží preskúmať zákonnosť sporného nariadenia s ohľadom na toto ustanovenie.

37. Pokiaľ ide o článok 2 ods. 10 základného nariadenia, z okolnosti, že toto ustanovenie používa vo svojej prvej vete presne to isté znenie ako je znenie použité v článku 2.4 antidumpingovej dohody, jasne vyplýva, že prinajmenšom pokiaľ ide o povinnosť vykonať „spravodlivé porovnanie“ medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou, stanovenú v jeho prvej vete, normotvorca Únie mal v úmysle splniť uvedeným ustanovením základného nariadenia konkrétne záväzky obsiahnuté v antidumpingovej dohode.[30] Z toho vyplýva, že aj s ohľadom na toto ustanovenie Súdnemu dvoru prináleží preskúmať zákonnosť predmetných aktov Únie, pričom dá pojmu „spravodlivé porovnanie“ ten zmysel, ktorý má v práve WTO.[31]

38. Pokiaľ ide po druhé o rozhodnutia a odporúčania DSB, Súdny dvor rozhodol, že nie je možné pripustiť možnosť hospodárskeho subjektu dovolávať sa pred súdom Únie nezlučiteľnosti aktu Únie s rozhodnutím DSB. Podľa judikatúry Súdneho dvora tak aspoň mimo prípadov, keď Únia v nadväznosti na tieto rozhodnutia a odporúčania zamýšľala prevziať osobitnú povinnosť, sa pred súdom Únie nemožno odvolávať na odporúčanie alebo rozhodnutie DSB konštatujúce nedodržanie pravidiel WTO ani na hmotnoprávne pravidlá obsiahnuté v dohodách WTO s cieľom zistiť, či je akt Únie nezlučiteľný s týmto odporúčaním alebo rozhodnutím.[32]

25 — Rozsudok zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, body 82 až 87 a citovaná judikatúra).

26 — Názov tejto výnimky vychádza z rozsudku zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Názov tejto výnimky vychádza z rozsudku z 22. júna 1989, Fediol/Komisia (70/87, EU:C:1989:254).

28 — V tejto súvislosti pozri rozsudok zo 16. júla 2015, Komisia/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, body 44 až 46 a citovanú judikatúru).

29 — Pozri rozsudok z 9. januára 2003, Petrotub a Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 56), s ohľadom na článok 2 ods. 11 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 2331/96 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 317, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 76), ktorého znenie zodpovedá zneniu článku 2 ods. 11 základného nariadenia.

30 — Pozri v tomto zmysle aj rozsudok z 8. júla 2008, Huvis/Rada (T-221/05, EU:T:2008:258, bod 73).

31 — Pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o článok 1 základného nariadenia, návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet vo veci Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, bod 73). Pozri tiež rozsudok zo 17. marca 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, bod 40 a nasl.).

32 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, neuverejnený, EU:C:2011:720, bod 37 a citovanú judikatúru), ako aj zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 96). Súdny dvor totiž rozhodol, že odporúčania alebo rozhodnutia DSB konštatujúce nedodržanie pravidiel WTO v zásade nemožno, bez ohľadu na ich právny dosah, podstatne odlišovať od hmotnoprávnych pravidiel odzrkadľujúcich záväzky prijaté členom WTO.

39. Prednosť medzinárodných zmlúv uzavretých Úniou pred aktmi sekundárneho práva Únie však prikazuje vykladať tieto akty, pokiaľ je to možné, v súlade s uvedenými zmluvami. Súdny dvor sa tak už odvolal na správy poroty alebo odvolacieho orgánu WTO na podporu svojho výkladu niektorých ustanovení dohôd WTO. [33]

40. V tomto prípade pokiaľ ide o správy z 28. júla 2011 – spomenuté v bode 7 týchto návrhov – prijaté DSB vo veci „Európske spoločenstvá – Konečné antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Číne“, zo znenia sporného nariadenia vyplýva, že inštitúcie prijali toto nariadenie [34] „s cieľom zohľadniť závery [týchto] správ, pokiaľ ide o nariadenie [č. 91/2009]“ a s cieľom „napraviť tie aspekty nariadenia [č. 91/2009], ktoré boli v [týchto] správach označené za nekonzistentné“. [35]

41. Za týchto podmienok sa so zreteľom na výslovné odkazy na uvedené správy a zjavnú vôľu zohľadniť v spornom nariadení závery obsiahnuté v týchto správach treba domnievať, že v tomto konkrétnom prípade mali inštitúcie prijatím uvedeného nariadenia v úmysle vykonať v právnom poriadku Únie závery obsiahnuté v uvedených správach. Z toho vyplýva, že súdu Únie prináleží posúdiť v potrebnom rozsahu zákonnosť sporného nariadenia s ohľadom na tieto správy.

42. Pokiaľ však ide o správy DSB prijaté 12. februára 2016 na základe článku 21 ods. 5 Dohovoru o pravidlách a postupoch pri urovnávaní sporov, spomenutého v bode 18 týchto návrhov, treba najskôr uviesť, že boli prijaté tak po prijatí sporného nariadenia, ako aj napadnutého rozsudku. [36] Okrem toho, ako som uviedol v bode 19 týchto návrhov, Komisia prijala na základe nariadenia 2015/476 nariadenie 2016/278, v ktorom v nadväznosti na zistenia obsiahnuté v uvedených správach považovala za vhodné zrušiť antidumpingové opatrenia zavedené sporným nariadením. [37] Z článku 2 nariadenia 2016/278 však vyplýva, že zrušenie týchto opatrení nadobudlo účinnosť odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia a nemôže poskytovať základ pre vrátenie ciel vybratých pred týmto dátumom. Z toho vyplýva, že za takých okolností Únia tým, že vylúčila vrátenie ciel zaplatených na základe sporného nariadenia, nemala v úmysle splniť konkrétny záväzok, ktorý prijala v rámci WTO. [38] Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že v tomto prípade nemožno posudzovať zákonnosť sporného nariadenia a už vôbec nie zákonnosť napadnutého rozsudku s ohľadom na uvedené správy DSB.

43. Napokon pokiaľ ide o ostatné správy DSB, na ktoré sa účastníci konania odvolávajú, treba konštatovať, že inštitúcie nemali v úmysle prevziať v nadväznosti na tieto správy nijaký konkrétny záväzok, pokiaľ ide o sporné nariadenie. Za týchto podmienok s prihliadnutím na judikatúru spomenutú v bode 39 týchto návrhov môžu tieto správy predstavovať nanajvýš prvky, ktoré môže Súdny dvor použiť pri výklade ustanovení predmetnej antidumpingovej dohody.

33 — Rozsudok z 10. novembra 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, neuverejnený, EU:C:2011:720, body 44 a 45, ako aj citovaná judikatúra). V tejto súvislosti pozri napríklad rozsudok zo 17. marca 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, bod 43).

34 — Sporné nariadenie bolo prijaté na základe nariadenia č. 1515/2001 (pozri poznámku pod čiarou 9 týchto návrhov).

35 — Pozri najmä preambulu a odôvodnenia 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 sporného nariadenia.

36 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 10. novembra 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, neuverejnený, EU:C:2011:720, bod 40).

37 — Pozri odôvodnenia 10 a 13, ako aj článok 1 nariadenia 2016/278.

38 — Pozri rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 35).

### *C – O prvom odvolacom dôvode, ktorý sa týka vylúčenia určitých vývozných transakcií týkajúcich sa dotknutého výrobku z výpočtu dumpingového rozpätia*

44. Prvý odvolací dôvod sa týka odôvodnenia uvedeného v bodoch 29 až 90 napadnutého rozsudku. Je založený na porušení článku 2 ods. 10 a 11 základného nariadenia, ako aj článkov 2.4 a 2.4.2 antidumpingovej dohody. V rámci tohto odvolacieho dôvodu odvolateľky v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že nekritizoval inštitúcie za to, že stanovili dumpingové rozpätia tak, že z porovnania s normálnou hodnotou vylúčili určité vývozné transakcie, a to tie, ktoré sa týkali tých druhov dotknutého výrobku, v prípade ktorých neexistoval zodpovedajúci výrobok indického výrobcu.

#### *1. Napadnutý rozsudok*

45. Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku domnieval, že článok 2 ods. 11 základného nariadenia s prihliadnutím na článok 2.4.2 antidumpingovej dohody vyžaduje, aby inštitúcie pri stanovení dumpingových rozpätí porovnali s normálnou hodnotou iba tie transakcie, ktoré sú s ňou porovnateľné. Na základe odkazu na ustanovenia upravujúce spravodlivé porovnanie, ktorý je uvedený v týchto normách, sú inštitúcie povinné „v rámci možností“ vykonať úpravy na účely porovnateľnosti transakcií. Okrem toho dotknuté ustanovenia nevyžadujú, aby bolo porovnanie čo možno „najspravodlivejšie“, ale vyžadujú len, aby bolo „spravodlivé“. [39]

46. V prejednávanej veci boli podľa Všeobecného súdu všetky druhy dotknutého výrobku porovnateľné s „podobným“ výrobkom a mohli sa teda považovať za porovnateľné. Automaticky to však neplatilo v prípade cien určitých druhov dotknutého výrobku, konkrétne cien výrobkov vyvážaných čínskymi vyvážajúcimi výrobcami, ktoré indický výrobca nevyrábal. Skutočnosť, že v Indii neexistovala predajná cena týchto druhov dotknutého výrobku, hoci podobných, tak bránila vykonaniu porovnania u uvedených druhov na účely výpočtu dumpingových rozpätí. [40]

47. Všeobecný súd potom preskúmal rôzne metódy stanovené v základnom nariadení, ktoré by prípadne umožnili inštitúciám určiť normálnu hodnotu u tých druhov dotknutého výrobku, v prípade ktorých neexistoval zodpovedajúci výrobok indického výrobcu. Podľa názoru Všeobecného súdu by však tieto metódy, aj keby sa považovali za uskutočniteľné, nezaručili spravodlivejšie porovnanie ako to, ktoré vykonali inštitúcie. [41] Všeobecný súd odmietol aj tvrdenia uvedené odvolateľkami, ktoré sa týkali reprezentatívnej povahy dumpingových rozpätí vypočítaných s ohľadom na všetky vyvážané druhy dotknutého výrobku. [42] V nadväznosti na túto analýzu Všeobecný súd dospel k záveru, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď z výpočtu dumpingového rozpätia vylúčila vývozné transakcie týkajúce sa tých druhov dotknutého výrobku, v prípade ktorých neboli dostupné predajné ceny výrobcu v analogickej krajine.

#### *2. Stručné zhrnutie argumentácie účastníkov konania*

48. Odvolateľky v prvom rade tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vykladal článok 2 ods. 11 základného nariadenia a článok 2.4.2 antidumpingovej dohody. Tieto dve ustanovenia sa musia vykladať tak, že vyžadujú, aby sa do porovnania na účely výpočtu dumpingového rozpätia zahrnul všetok vývozný predaj dotknutého výrobku, ako bol definovaný pri začatí prešetrovania. Toto rozpätie sa totiž musí vzťahovať na výrobok, ktorý je predmetom prešetrovania, ako celok. Okrem toho status krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom neumožňuje odchýliť sa od pravidiel, ktoré sa vzťahujú na stanovenie dumpingového rozpätia.

39 — Body 37, 40 a 61 napadnutého rozsudku.

40 — Bod 63 napadnutého rozsudku.

41 — Body 67 až 84 napadnutého rozsudku.

42 — Pozri osobitne body 81 až 83 napadnutého rozsudku.

49. V druhom rade Všeobecný súd spojil a nerozlišoval medzi povinnosťami týkajúcimi sa výpočtu dumpingového rozpätia a povinnosťami týkajúcimi sa spravodlivého porovnania. Po prvé Všeobecný súd pri preskúmaní toho, či sú jednotlivé riešenia umožňujúce porovnať všetky vývozné transakcie viac či menej „spravodlivé“, obmedzil povinnosti týkajúce sa výpočtu dumpingového rozpätia len na tie, ktoré sa týkajú spravodlivého porovnania. Po druhé súlad výpočtu dumpingového rozpätia s článkom 2 ods. 11 základného nariadenia sa musí posudzovať nie na základe pojmu „porovnateľné ceny“,[43] ale na základe pojmu „porovnateľné transakcie“. Odvolateľky taktiež spochybňujú výraz „v rámci možností“, ktorý použil Všeobecný súd.[44]

50. Po tretie analýza Všeobecného súdu je v každom prípade nesprávna. Podľa odvolateliek ide o preukázanie nie toho, že určitý prístup je spravodlivejší ako iný, ale toho, že použitý prístup je v súlade s článkom 2 ods. 11 základného nariadenia a článkom 2.4.2 antidumpingovej dohody. Zabezpečenie dodržiavania týchto ustanovení prináleží inštitúciám a nie dotknutým účastníkom konania. Pojem „reprezentatívnosť“ je irelevantný, keďže sa neuvádza v základnom nariadení ani v antidumpingovej dohode. V každom prípade odvolateľky preukázali v rozsahu, v akom sa ich týka, nereprezentatívnu povahu vývozných transakcií použitých inštitúciami.

51. Inštitúcie spochybňujú výhrady odvolateliek. Komisia predovšetkým tvrdí, že prvý odvolací dôvod je neprípustný, keďže odvolateľky spochybňujú posúdenie skutkového stavu a neidentifikujú nesprávne právne posúdenie, a je taktiež neúčinný. Ďalej podľa Komisie výklad článku 2 ods. 11 základného nariadenia a článku 2.4.2 antidumpingovej dohody, ktorý navrhujú odvolateľky, odporuje duchu aj obsahu článku 2.4 antidumpingovej dohody, ktorý je „presiaknutý“ zásadou „spravodlivého porovnania“, zásadou, ktorá má prednosť. Rada sa domnieva, že znenie základného nariadenia a znenie antidumpingovej dohody jasne uvádzajú, že požiadavka spravodlivého porovnania musí mať prednosť pred povinnosťou vypočítať dumpingové rozpätie na základe všetkých vývozných transakcií. Podľa inštitúcií nie sú judikatúra ani správy odvolacieho orgánu DSB, na ktoré sa odvolateľky odvolávajú, relevantné, keďže sa týkajú otázky nulovania, ktorá sa veľmi líši od otázky, ktorá je predmetom týchto vecí. Výklad článku 2.4.2 antidumpingovej dohody, ktorý poskytol odvolací orgán DSB, však ukazuje, že pojem „porovnateľné“ má obrovský význam pre zaručenie „spravodlivého porovnania“. Okrem toho z judikatúry vyplýva, že pojem reprezentatívnosť je relevantný.

*3. Posúdenie*

52. Tento odvolací dôvod sa týka rozsahu povinností inštitúcii v rámci vymedzenia dumpingového rozpätia podľa článku 2 ods. 11 základného nariadenia.

53. Výhrady predložené odvolateľkami sa týkajú výkladu tohto ustanovenia v napadnutom rozsudku, pripomenutého v bodoch 45 a 46 týchto návrhov, na základe ktorého Všeobecný súd v tomto prípade odôvodnil vylúčenie vývozných transakcií týkajúcich sa určitých druhov dotknutého výrobku z výpočtu dumpingových rozpätí.

54. Predovšetkým treba uviesť, že v rozpore s tvrdením Komisie prvý odvolací dôvod nie je ani neprípustný v celom rozsahu, ani neúčinný.

55. Podľa mňa totiž ako jednak jasne vyplýva zo zhrnutia tvrdení odvolateliek,[45] tieto vytýkajú Všeobecnému súdu nesprávne právne posúdenia, ktoré vyplývajú z údajného nesprávneho výkladu ustanovení základného nariadenia a antidumpingovej dohody upravujúcich výpočet dumpingového rozpätia a spravodlivé porovnanie. Ide o právne otázky, ktoré sú v rámci konania o odvolaní prípustné.

43 — Odvolateľky poukazujú na bod 61 napadnutého rozsudku.

44 — Pozri bod 40 napadnutého rozsudku a bod 45 týchto návrhov.

45 — Pozri body 48 až 50 týchto návrhov.

56. Tento odvolací dôvod nie je taktiež ani neúčinný. Keby totiž Súdny dvor musel v rámci prijatia tohto odvolacieho rozhodnúť, že výklad predmetných ustanovení základného nariadenia a antidumpingovej dohody použitý Všeobecným súdom je nesprávny, napadnutý rozsudok by sa vyznačoval nesprávnym právnym posúdením, čo by viedlo k jeho zrušeniu.

57. Pokiaľ ide o vecnú analýzu jednotlivých výhrad uvádzaných odvolateľkami, treba predovšetkým pripomenúť, že ako správne uviedol Všeobecný súd, podľa ustálenej judikatúry v oblasti spoločnej obchodnej politiky a osobitne v oblasti ochranných obchodných opatrení inštitúcie disponujú širokou mierou voľnej úvahy z dôvodu zložitosti hospodárskych, politických a právnych situácií, ktoré musia preskúmať. [46]

58. Konkrétnejšie z judikatúry vyplýva, že uplatnenie článku 2 ods. 11 základného nariadenia a najmä výber medzi rôznymi metódami výpočtu dumpingového rozpätia predpokladajú posúdenie zložitých hospodárskych situácií. [47]

59. Hoci však inštitúcie disponujú pri vykonávaní článku 2 ods. 11 základného nariadenia voľnou úvahou, táto voľná úvaha sa musí vykonávať spôsobom zlučiteľným s regulačným rámcom stanoveným tým istým nariadením. V tomto kontexte považujem za relevantné dve konkrétne požiadavky vyplývajúce z tohto regulačného rámca.

60. Po prvé treba uviesť, že antidumpingový regulačný rámec sa týka dumpingového výrobku. Samotná definícia dumpingu uvedená v článku 1 ods. 2 základného nariadenia odkazuje na „dumpingový výrobok“. [48]

61. Nie je teda náhoda, že jedným z prvých krokov, ktoré inštitúcie vykonávajú v rámci svojich prešetrovaní v oblasti antidumpingu, je vymedzenie výrobku, ktorého sa prešetrovanie týka. Cieľom tohto vymedzenia je určiť zoznam výrobkov, ktorých dovoz do Únie je predmetom antidumpingového prešetrovania a na ktoré budú v prípade potreby po tomto prešetrovaní uvalené antidumpingové clá. [49] Rovnako tak na základe tohto vymedzenia sa potom identifikuje „podobný výrobok“ v zmysle článku 1 ods. 4 základného nariadenia.

62. Keď už však inštitúcie vymedzia dotknutý výrobok, sú povinné konzistentne zaobchádzať s týmto výrobkom počas celého prešetrovania v súlade s týmto vymedzením. [50]

46 — Súdne preskúmanie takéhoto posúdenia sa tak musí obmedziť na overenie toho, či boli dodržané príslušné procesné pravidlá, či sú skutkové zistenia, ktoré sa zohľadnili pri spornej voľbe, vecne presné a či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutkových zistení alebo k zneužitiu právomoci. Pozri *inter alia* rozsudok zo 7. apríla 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a i./Rada a Rada/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2016:209, bod 34, ako aj citovanú judikatúru).

47 — Pozri rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 41).

48 — Podľa tohto ustanovenia *výrobok* sa považuje za dumpingový, ak je jeho vývozná cena do Únie nižšia ako porovnateľná cena podobného výrobku v bežnom obchode, stanovená pre krajinu vývozu.

49 — Pozri v tejto súvislosti ustálenú judikatúru Všeobecného súdu spomenutú v bode 46 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet vo veci Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — Pozri v tejto súvislosti, pokiaľ ide o článok 2.4.2 antidumpingovej dohody, bod 53 správy odvolacieho orgánu WTO z 1. marca 2001, nazvanej „Európske spoločenstvá – Antidumpingové clá na dovozy bavlnenej posteľnej bielizne pochádzajúcej z Indie“ (DS141/AB/R).

63. Z toho predovšetkým vyplýva, že keď inštitúcie stanovia existenciu dumpingových rozpätí, musia ju preukázať s ohľadom na dotknutý *výrobok*, ako bol vymedzený v rámci prešetrovania, a konkrétne s ohľadom na tento výrobok ako celok. [51] Nemôžu najskôr vymedziť výrobok, ktorého sa prešetrovanie týka, určitým spôsobom a potom vypočítať dumpingové rozpätia spôsobom, ktorý nie je úplne konzistentný s týmto vymedzením.

64. To neznamená, že inštitúcie nesmú v prípade, že to považujú za vhodné na účely stanovenia dumpingových rozpätí, ďalej rozdeliť dotknutý výrobok podľa druhov alebo modelov a vykonať viacero porovnaní. Z požiadavky konzistentného zaobchádzania s výrobkom počas prešetrovania však vyplýva, že je potrebné následne zohľadniť výsledky všetkých týchto porovnaní a stanoviť dumpingové rozpätia pre dotknutý výrobok ako celok. [52]

65. Po druhé zo samotného znenia článku 2 ods. 11 základného nariadenia vyplýva, že stanovenie dumpingových rozpätí podlieha požiadavke, aby tieto rozpätia odrážali plnú mieru praktizovaného dumpingu. [53]

66. Inštitúciám tak v rámci výkonu ich voľnej úvahy pri uplatňovaní článku 2 ods. 11 základného nariadenia prináleží uplatňovať metódy výpočtu dumpingových rozpätí tak, aby zaručili, že takto stanovené rozpätia odrážajú skutočný rozsah praktizovaného dumpingu. [54]

67. Taký výklad článku 2 ods. 11 základného nariadenia, aký odporúča Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, ktorý umožňuje inštitúciám vylúčiť z výpočtu dumpingového rozpätia vývozné transakcie týkajúce sa určitých druhov dotknutého výrobku, ako bol vymedzený v rámci prešetrovania, pričom im zároveň umožňuje uplatniť takto vypočítané dumpingové rozpätia na všetky druhy dotknutého výrobku, však môže byť podľa môjho názoru v rozpore s oboma požiadavkami uvedenými v bodoch 62 a 63, ako aj 65 a 66 týchto návrhov.

68. Jednak totiž ak určité druhy dotknutého výrobku nie sú zohľadnené vo výpočte dumpingových rozpätí, tieto rozpätia sú vypočítané iba s ohľadom na určitú časť dotknutého výrobku a nie s ohľadom na tento výrobok ako celok, ako bol vymedzený v rámci prešetrovania.

69. Inštitúcie taktiež nezahrnutím vývozných transakcií týkajúcich sa určitých druhov dotknutého výrobku do výpočtu dumpingového rozpätia nemôžu zohľadniť ani stanoviť mieru vplyvu týchto transakcií na výpočet celkových dumpingových rozpätí. Z toho vyplýva, že tieto rozpätia takto nemusia odrážať skutočný rozsah praktizovaného dumpingu.

51 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, body 159 a 163). To napokon vyplýva aj zo samotného znenia definície dumpingového rozpätia, ktoré podľa článku 2 ods. 12 základného nariadenia predstavuje suma, o ktorú normálna hodnota presahuje vývoznú cenu. Vývozná cena je pritom definovaná v článku 2 ods. 8 ako cena zaplatená alebo obvykle platená za *výrobok* pri jeho vývoze z krajiny vývozu do Únie. Okrem toho viacero správ odvolacieho orgánu WTO odkazuje pri výklade článku 2.4.2 antidumpingovej dohody na požiadavku zohľadniť dotknutý výrobok ako celok. V tejto súvislosti pozri napríklad body 51 a 53 správy odvolacieho orgánu WTO z 1. marca 2001 nazvanej „Európske spoločenstvá – Antidumpingové clá na dovozy bavlnenej posteľnej bielizne pochádzajúcej z Indie“ (DS141/AB/R), ako aj body 98 a 99 správy odvolacieho orgánu WTO z 11. augusta 2004 nazvanej „Spojené štáty americké – Konečné určenie existencie dumpingu v prípade niektorých druhov ihličnatého úžitkového dreva pochádzajúceho z Kanady“ (DS264/AB/R).

52 — Pokiaľ ide o článok 2.4.2 antidumpingovej dohody, pozri body 80, 98 a 99 správy odvolacieho orgánu WTO z 11. augusta 2004 nazvanej „Spojené štáty americké – Konečné určenie existencie dumpingu v prípade niektorých druhov ihličnatého úžitkového dreva pochádzajúceho z Kanady“ (DS264/AB/R). V tejto súvislosti treba uviesť, že v rozsudku z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), Súdny dvor nespochybnil prípustnosť použitia metódy viacnásobného porovnania v práve Únie.

53 — Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že obe ním stanovené symetrické metódy musia odrážať skutočný rozsah praktizovaného dumpingu a iba v prípade, ak to tak nie je (a ak sa štruktúra vývozných cien významne odlišuje medzi rôznymi kupujúcimi, regiónmi alebo obdobiami), inštitúcie môžu použiť asymetrickú metódu. V tejto súvislosti pozri rozsudok z 9. januára 2003, Petrotub a Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 49), ako aj body 73 a nasl. návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Petrotub a Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, bod 154).

70. Záver, podľa ktorého inštitúcie nemôžu vylúčiť z výpočtu dumpingových rozpätí vývozné transakcie týkajúce sa určitých druhov dotknutého výrobku, navyše potvrdzuje aj po prvé znenie článku 2 ods. 11 základného nariadenia, po druhé judikatúra Súdneho dvora a po tretie výklad článku 2.4.2 antidumpingovej dohody na úrovni WTO.

71. Po prvé znenie článku 2 ods. 11 základného nariadenia totiž výslovne stanovuje, že v rámci prvej symetrickej metódy sa existencia dumpingových rozpätí stanovuje na základe porovnania váženého priemeru normálnej hodnoty s váženým priemerom cien *všetkých vývozných obchodných prípadov do Únie*. Takáto formulácia ponecháva málo priestoru pre možnosť vylúčiť z výpočtu dumpingového rozpätia vývozné transakcie týkajúce sa určitých druhov dotknutého výrobku.

72. Po druhé v rozsudku Ikea Wholesale [55] Súdny dvor kritizoval Radu za to, že „nevypočítala celkové dumpingové rozpätie vychádzajúc z porovnaní úplne odrážajúcich *všetky* porovnateľné *vývozné ceny*“. [56]

73. Po tretie odvolací orgán DSB pri výklade článku 2.4.2 antidumpingovej dohody výslovne uviedol, že existencia dumpingových rozpätí týkajúcich sa dotknutého výrobku musí byť stanovená „na základe porovnania váženého priemeru normálnej hodnoty s váženým priemerom cien všetkých porovnateľných vývozných transakcií - to jest *všetkých transakcií* týkajúcich sa *všetkých modelov alebo druhov výrobku*, ktorý je predmetom prešetrovania“. [57]

74. Tieto odkazy tak na znenie článku 2 ods. 11 základného nariadenia, ako aj na judikatúru Súdneho dvora a rozhodnutia odvolacieho orgánu DSB vyžadujú v prípadoch, ktoré sa týkajú zákonnosti metódy tzv. „nulovania“, [58] dve spresnenia.

75. Prvé spresnenie sa týka výkladu článku 2 ods. 11 základného nariadenia, ktorý uplatnil Všeobecný súd. Všeobecný súd totiž vykladal toto ustanovenie s prihliadnutím na článok 2.4.2 antidumpingovej dohody a s ohľadom na povinnosť vykonať „spravodlivé porovnanie“ stanovenú v článku 2 ods. 10 základného nariadenia a v článku 2.4 antidumpingovej dohody.

76. Podľa Všeobecného súdu zo všetkých týchto ustanovení v podstate vyplýva, že inštitúcie musia porovnať s normálnou hodnotou nie cenu všetkých vývozných transakcií týkajúcich sa dotknutého výrobku, ale len všetkých „*transakcií*, ktoré sú *porovnateľné* s touto hodnotou“. [59] V prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieval, že vývozné transakcie týkajúce sa tých druhov dotknutého výrobku, v prípade ktorých neexistoval u indického výrobcu zodpovedajúci výrobok a teda *porovnateľná* (predajná) *cena*, nie sú *porovnateľnými transakciami*. Vzhľadom na neexistenciu metódy, ktorá by zaručila spravodlivejšie porovnanie ako vykonali inštitúcie, bolo teda legitímne vylúčiť tieto transakcie z výpočtu dumpingových rozpätí.

77. V tejto súvislosti však treba uviesť po prvé, že ako vyplýva z bodu 73 týchto návrhov, na účely uplatnenia článku 2.4.2 antidumpingovej dohody – s prihliadnutím na ktorý Všeobecný súd vykladal článok 2 ods. 11 základného nariadenia – treba za „porovnateľné vývozné transakcie“ považovať všetky transakcie týkajúce sa každého druhu dotknutého výrobku. [60] Ak sú totiž všetky druhy dotknutého výrobku, ako bol vymedzený počas prešetrovania, porovnateľné s podobným výrobkom, potom

55 — Rozsudok z 27. septembra 2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Pozri rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 56). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

57 — Pozri body 55 a 58 správy odvolacieho orgánu WTO z 1. marca 2001 nazvanej „Európske spoločenstvá – Antidumpingové clá na dovozy bavlnenej posteľnej bielizne pochádzajúcej z Indie“ (DS141/AB/R). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

58 — V rámci uplatnenia metódy nulovania pri stanovení celkového dumpingového rozpätia inštitúcie vynulujú záporné dumpingové rozpätia, t. j. rozpätia stanovené s ohľadom na tie modely dotknutého výrobku, u ktorých je vývozná cena vyššia ako normálna hodnota. Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, body 53 a 54), ako aj bod 88 napadnutého rozsudku.

59 — Pozri bod 40 napadnutého rozsudku. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

60 — Pozri citácie v poznámke pod čiarou 57 týchto návrhov.

požiadavka konzistentného zaobchádzania s dotknutým výrobkom (a s podobným výrobkom) spomenutá v bode 62 týchto návrhov znamená, že všetky tieto druhy sa nutne považujú za porovnateľné, a preto všetky transakcie, ktoré sa ich týkajú, sú porovnateľné, a to napriek neexistencii údajov týkajúcich sa cien určitých týchto transakcií.

78. V prípade, že inštitúcie nedisponujú údajmi o cenách (či už vo vyvážajúcej krajine alebo prípadne v analogickej krajine) určitých druhov dotknutého výrobku, majú dve možnosti: buď obmedzia rozsah vymedzenia dotknutého výrobku tým, že z prešetrovania vylúčia tie druhy výrobku, u ktorých neexistuje porovnateľná cena,[61] alebo vytvoria normálnu hodnotu pre tieto druhy dotknutého výrobku, aby sa pri stanovení dumpingových rozpätí mohli zohľadniť aj vývozné transakcie týkajúce sa týchto druhov výrobku.

79. Po druhé je pravda, že na základe odkazu na článok 2 ods. 10 základného nariadenia, ktorý je uvedený v článku 2 ods. 11 toho istého nariadenia,[62] povinnosť vykonať spravodlivé porovnanie zahŕňa aj stanovenie existencie dumpingových rozpätí. To však vôbec neznamená, že by sa táto povinnosť mohla vykladať v tom zmysle, že obmedzuje rozsah vymedzenia dotknutého výrobku alebo povinnosti zohľadniť pri stanovení dumpingových rozpätí *všetky* vývozy tohto výrobku do Únie.[63] Navyše nič v článku 2 ods. 10 základného nariadenia neumožňuje vyvodiť existenciu pojmu „spravodlivejšie porovnanie“, na ktorom Všeobecný súd zakladá značnú časť svojho odôvodnenia.[64]

80. Druhé spresnenie sa týka skutočnosti, že Všeobecný súd v prejednávanej veci výslovne vylúčil relevantnosť prípadov týkajúcich sa metódy nulovania.[65]

81. Všeobecný súd predovšetkým odmietol relevantnosť veci Ikea Wholesale, v ktorej inštitúcie uplatnili takúto metódu, keď rozhodol, že „v prejednávanej veci sa nemožno domnievať, že dumpingové rozpätie nebolo vypočítané na základe významného zastúpenia druhov dotknutého výrobku a neodráža tak všetky porovnateľné vývozné ceny“.[66] Všeobecný súd sa ďalej domnieval, že na rozdiel od prípadov, v ktorých sa použila metóda nulovania – v ktorých sa pri porovnaní na účely stanovenia dumpingových rozpätí nezohľadnila celá kategória tých druhov dotknutého výrobku, u ktorých bolo zistené negatívne dumpingové rozpätie – v tomto prípade sa nemožno domnievať, že prístup inštitúcií mal za následok navýšenie výsledku výpočtu dumpingového rozpätia.[67]

82. V prejednávanej veci si nemyslím, že je možné absolútne vylúčiť relevantnosť judikatúry a rozhodnutí DSB týkajúcich sa uplatnenia metódy nulovania, ako to urobil Všeobecný súd. Uvedené prípady a táto vec sa totiž vyznačujú veľmi podobnými črtami v rozsahu, v akom sa všetky týkajú nezohľadnenia určitej časti vývozných transakcií týkajúcich sa dotknutého výrobku, ako bol vymedzený v priebehu prešetrovania, na účely stanovenia dumpingových rozpätí. Vo veciach týkajúcich sa metódy nulovania išlo o transakcie, v prípade ktorých porovnanie ich cien a normálnej hodnoty viedlo k negatívnemu rozpätiu. V tejto veci ide o transakcie týkajúce sa tých druhov výrobku, pre ktoré inštitúcie nedisponovali údajmi o predajných cenách. Rozdiel medzi obomi typmi prípadov spočíva práve v tom, že v prvom prípade bol vplyv predmetných transakcií na stanovenie dumpingových rozpätí skreslený, zatiaľ čo v tomto prípade sa vplyv týchto vývozných transakcií na uvedené stanovenie z dôvodu ich vylúčenia jednoducho nezohľadnil.

61 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, bod 168).

62 — Rovnako tak článok 2.4.2 antidumpingovej dohody odkazuje na článok 2.4 tejto dohody.

63 — V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že odvolací orgán DSB výslovne uviedol, že „porovnanie vývoznej ceny a normálnej hodnoty, ktoré náležite *nezohľadňuje* ceny *všetkých* porovnateľných vývozných transakcií…, *nie* je ‚spravodlivým porovnaním‘ vývoznej ceny a normálnej hodnoty, ako to vyžaduje odsek 24 a pododsek 2.4.2.“ Pozri bod 55 správy z 1. marca 2001 nazvanej „Európske spoločenstvá – Antidumpingové clá na dovozy bavlnenej posteľnej bielizne pochádzajúcej z Indie“ (DS141/AB/R).

64 — Pozri v tejto súvislosti bod 84 napadnutého rozsudku.

65 — Pozri body 85 až 89 napadnutého rozsudku.

66 — Pozri bod 85 napadnutého rozsudku.

67 — Pozri bod 88 napadnutého rozsudku.

83. Nevidím však dôvod, prečo by mal mať takýto rozdiel za následok nezohľadnenie zásad uvedených v týchto rozhodnutiach v súvislosti so stanovením dumpingových rozpätí – a konkrétne požiadavky zohľadnenia všetkých vývozov týkajúcich sa dotknutého výrobku pri tomto stanovení – a teda neuplatniteľnosť uvedených zásad v prejednávanej veci.

84. Pokiaľ ide o tvrdenie založené na reprezentatívnosti dumpingových rozpätí, ako boli vypočítané, s ohľadom na všetky druhy dotknutého výrobku,[68] je potrebné uviesť, že hoci boli tieto rozpätia reprezentatívne pre päť najpredávanejších druhov výrobku, ako Všeobecný súd konštatoval v bode 81 napadnutého rozsudku, nič to nemení na skutočnosti, že inštitúcie vylúčením určitých vývozných transakcií z výpočtu uvedených rozpätí nezohľadnili dotknutý výrobok ako celok a nevypočítali uvedené rozpätia so zohľadnením cien všetkých vývozov tohto výrobku do Únie podľa článku 2 ods. 11 základného nariadenia.[69]

85. Navyše sa nespochybňuje, že v prejednávanej veci sa vo výpočte dumpingových rozpätí nezohľadnilo 38 %, resp. 43 % predaja oboch odvolateliek, takže jednak reprezentatívnosť týchto rozpätí možno v ich prípade považovať za pochybnú a jednak si možno klásť otázku, prinajmenšom pokiaľ ide o odvolateľky, či bola splnená požiadavka spomenutá v bodoch 65 a 66 týchto návrhov, aby dumpingové rozpätie odrážalo skutočný rozsah praktizovaného dumpingu.[70]

86. Pokiaľ ide napokon o pripomienku Všeobecného súdu uvedenú v bode 89 napadnutého rozsudku, podľa ktorej použitie metódy analogickej krajiny môže viesť k dodatočným ťažkostiam, podotýkam, že nič v článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia ani v cieľoch, ktoré toto ustanovenie sleduje,[71] neodôvodňuje výklad tohto ustanovenia v tom zmysle, že obmedzuje povinnosť stanovenú v článku 2 ods. 11 toho istého nariadenia zohľadniť pri stanovení dumpingového rozpätia všetky vývozy dotknutého výrobku, ako bol vymedzený počas prešetrovania, do Únie.

87. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy a z uvedených dôvodov sa domnievam, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď z výpočtu dumpingového rozpätia vylúčila vývozné transakcie týkajúce sa určitých druhov dotknutého výrobku, a teda že sporné nariadenie neporušuje ani článok 2 ods. 11 základného nariadenia, ani článok 2.4.2 antidumpingovej dohody. Navrhujem preto Súdnemu dvoru, aby vyhovel prvému odvolaciemu dôvodu.

### *D – O druhom odvolacom dôvode, ktorý sa týka zamietnutia vykonania určitých úprav*

88. Druhý odvolací dôvod, ktorý sa ďalej delí na štyri časti, sa týka odôvodnenia Všeobecného súdu uvedeného v bodoch 96 až 126 napadnutého rozsudku. Je založený na porušení článku 2 ods. 10 základného nariadenia, článku 2.4 antidumpingovej dohody, zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj článku 296 ZFEÚ.

68 — V tejto súvislosti pozri tiež body 81 až 84 napadnutého rozsudku.

69 — V tejto súvislosti si na rozdiel od tvrdenia Komisie nemyslím, že z okolnosti, že Súdny dvor v bode 56 rozsudku z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), prevzatom v bode 72 týchto návrhov, použil výraz „úplne odrážajúcich“, je možné vyvodiť, že chcel potvrdiť výklad článku 2 ods. 11 základného nariadenia, ktorý by v rozpore so znením samotného ustanovenia umožňoval stanoviť dumpingové rozpätie s vylúčením určitých vývozných transakcií týkajúcich sa dotknutého výrobku.

70 — V takomto kontexte Všeobecný súd nemôže napraviť stanovenie dumpingových rozpätí spôsobom, ktorý nie je v súlade s článkom 2 ods. 11 základného nariadenia, tvrdením, že odvolateľky uvádzajú, že „pri zohľadnení všetkých druhov výrobkov by sa vypočítané dumpingové rozpätie podstatne líšilo od dumpingového rozpätia definovaného v spornom nariadení“ (pozri bod 83 *in fine* napadnutého rozsudku). Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že údaje týkajúce sa vytvorenia normálnej hodnoty zostali dôverné, predloženie dôkazu o takejto okolnosti bolo v prejednávanej veci prakticky nemožné (pozri body 117 a nasl. týchto návrhov). Práve na základe týchto úvah treba zamietnuť aj tvrdenie založené na tomto bode napadnutého rozsudku, ktoré vychádza z neúčinnosti prvého dôvodu uvedeného Komisiou na pojednávaní.

71 — Pozri body 99 a 100, ako aj judikatúru citovanú v poznámke pod čiarou 79 týchto návrhov.

*1. O prvej a druhej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na porušení článku 2 ods. 10 základného nariadenia a článku 2.4 antidumpingovej dohody s ohľadom na zamietnutie žiadostí o úpravy*

89. Odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil pochybenia, keď nedospel k záveru, že inštitúcie porušili článok 2 ods. 10 základného nariadenia a článok 2.4 antidumpingovej dohody tým, že zamietli ich žiadosti o úpravy na základe jednak rozdielov medzi ich výrobnými nákladmi a výrobnými nákladmi indického výrobcu [72] a jednak rozdielov v efektívnosti spotreby a produktivite. [73]

*a) Napadnutý rozsudok*

90. Pokiaľ ide po prvé o žiadosti o úpravy na základe údajných rozdielov medzi výrobnými nákladmi, odvolateľky pred Všeobecným súdom tvrdili, že prostredníctvom analýzy údajov týkajúcich sa indického výrobcu preukázali, že tento výrobca systematicky stanovoval svoje ceny spôsobom, ktorý mu zabezpečoval úplné pokrytie nákladov, a v dôsledku toho sa všetky rozdiely v nákladoch prejavili cenovými rozdielmi. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku odmietol toto tvrdenie, keď uviedol, že India sa považuje za krajinu s trhovým hospodárstvom – pričom odvolateľky túto voľbu nespochybnili – a inštitúcie sa mohli oprávnene domnievať, že indický výrobca si vzhľadom na konkurenciu s mnohými ďalšími výrobcami na domácom trhu v Indii nemôže slobodne stanovovať svoje ceny, ale musí ich nutne zachovávať na úrovni cien na indickom trhu. [74] Všeobecný súd sa tiež domnieval, že odvolateľky v prejednávanej veci nepreukázali, že údajné rozdiely ovplyvnili porovnateľnosť cien. [75]

91. Pokiaľ ide po druhé o zamietnutie žiadostí o úpravy na základe rozdielov týkajúcich sa efektívnosti spotreby a produktivity, Všeobecný súd sa domnieval, že odvolateľky nepreukázali, ako tieto rozdiely ovplyvnili porovnateľnosť normálnej hodnoty a vývoznej ceny. Okrem toho podľa Všeobecného súdu po prvé ak inštitúcie používajú metódu analogickej krajiny, musia zohľadniť všetky údaje týkajúce sa tejto krajiny, a nie iba ceny a náklady, a po druhé článok 2 ods. 10 základného nariadenia nemožno použiť s cieľom zbaviť účinku článok 2 ods. 7 písm. a) toho istého nariadenia. [76] Všeobecný súd sa tiež domnieval, že odvolateľky nepreukázali nesprávnosť záveru Rady, podľa ktorého sa výrobné procesy v Číne vo všeobecnosti považovali za porovnateľné s indickými výrobnými procesmi a údajné rozdiely sa ukázali byť veľmi nepatrné. Okrem toho, keďže odvolateľkám nebolo podľa Všeobecného súdu udelené trhovohospodárske zaobchádzanie, údaje, ktoré sa ich týkali, nemohli byť pri stanovení normálnej hodnoty zohľadnené. [77]

*b) Stručné zhrnutie argumentácie účastníkov konania*

92. Odvolateľky v rámci prvej časti svojho druhého odvolacieho dôvodu tvrdia, že nie je jasné, ako mohli inštitúcie vzhľadom na dôkazy, ktoré odvolateľky predložili, oprávnene vychádzať zo zásady, že indický výrobca nemohol zohľadniť vyššie náklady vyplývajúce zo skutočnosti, že dovážal suroviny a používal dodatočný výrobný proces, iba z toho dôvodu, že bol v konkurencii s mnohými ďalšími výrobcami. Odvolateľky navyše poskytli Všeobecnému súdu vyhlásenia potvrdzujúce priamy vplyv nákladov na ceny aj na trhu Únie, ktorý sa tiež vyznačuje existenciou hospodárskej súťaže.

72 — Odvolateľky mali na mysli konkrétne náklady na prístup k surovinám a náklady súvisiace s používaním dodatočných výrobných procesov (vlastná výroba energie) v prípade indického výrobcu.

73 — Odvolateľky sa odvolávali na rozdiely v spotrebe surovín (pokiaľ ide o množstvo, nie o cenu), v spotrebe elektrickej energie (pokiaľ ide o množstvo, nie o cenu) a v produktivite na zamestnanca medzi nimi a indickým výrobcom.

74 — Body 103 až 108 napadnutého rozsudku.

75 — Bod 116 napadnutého rozsudku.

76 — Bod 110 napadnutého rozsudku.

77 — Bod 111 napadnutého rozsudku a bod 103 sporného nariadenia.

93. Odvolateľky v rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu tvrdia, že z článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia nevyplýva, že požiadavka spravodlivého porovnania alebo stanovenia dumpingového rozpätia by mala byť založená na všetkých údajoch týkajúcich sa analogickej krajiny. Pre prípad krajín s iným ako trhovým hospodárstvom neexistuje nijaká výnimka z ustanovení článku 2 ods. 10 základného nariadenia. Je nesprávne tvrdiť, že metóda analogickej krajiny by bola zbavená účinku, keby bolo dovolené vykonať úpravy. Zohľadnenie úprav súvisiacich s rozdielmi v efektívnosti a produktivite nie je v rozpore s cieľom metódy analogickej krajiny, keďže nižšia spotreba surovín a elektrickej energie a efektivita pracovnej sily nemajú nijakú súvislosť ani s cenami a nákladmi týchto faktorov, ani s trhovými silami.

94. Inštitúcie spochybňujú argumentáciu odvolateliek.

*c) Posúdenie*

95. V oboch týchto častiach vzniká otázka vzťahu medzi ustanovením článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia, ktoré sa týka stanovenia normálnej hodnoty v prípade dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, na jednej strane a ustanovením článku 2 ods. 10 toho istého nariadenia, ktoré v rámci povinnosti vykonať spravodlivé posúdenie normálnej hodnoty a vývoznej ceny stanovuje požiadavku vykonať v prípade potreby úpravy, na druhej strane.

96. V tejto súvislosti treba jednak pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia v prípadoch, keď nemožno porovnať stanovenú normálnu hodnotu a vývoznú cenu, sa v každom prípade prihliadne vo forme úprav na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí a preukáže, že ovplyvňujú ceny a v dôsledku toho aj ich porovnanie.

97. Podľa judikatúry Súdneho dvora ak účastník konania žiada podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia o úpravy určené na to, aby sa mohla porovnať normálna hodnota s vývoznými cenami s cieľom určiť dumpingové rozpätie, musí preukázať, že jeho žiadosť je odôvodnená. Ak teda výrobca žiada o použitie úpravy v zásade znížením normálnej hodnoty, tento subjekt je povinný uviesť a preukázať, že podmienky na priznanie tejto úpravy sú splnené.[78]

98. Taktiež treba uviesť, že podľa článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia sa v zmysle výnimky z pravidiel stanovených v odsekoch 1 až 6 toho istého článku v prípade dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom normálna hodnota v zásade určí na základe ceny alebo vytvorenej hodnoty v tretej krajine s trhovým hospodárstvom.

99. Súdny dvor uviedol, že toto ustanovenie má za cieľ predchádzať zohľadneniu cien a nákladov, ktoré platia v krajinách s iným ako trhovým hospodárstvom, keďže tieto parametre nie sú normálnym výsledkom síl, ktoré pôsobia na trhu.[79]

100. Pokiaľ ide o vzťahy medzi týmito dvoma ustanoveniami, treba uviesť, že nič v základnom nariadení nenaznačuje, že by článok 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia stanovoval všeobecnú výnimku z požiadavky vykonať úpravy podľa článku 2 ods. 10 toho istého nariadenia. Ak sú však žiadosti o úpravy normálnej hodnoty predložené podľa druhého uvedeného ustanovenia v prešetrovaní, v ktorom je normálna hodnota stanovená podľa právnej úpravy týkajúcej sa dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, je podľa môjho názoru nutné, aby sa článok 2 ods. 10 základného nariadenia vykladal vo svetle a v kontexte článku 2 ods. 7 písm. a) toho istého nariadenia.

78 — Rozsudok zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 58 a 61, ako aj citovaná judikatúra).

79 — Rozsudok z 10. septembra 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, bod 48 a citovaná judikatúra).

101. Ak teda inštitúcie tak, ako v prejednávanej veci, stanovujú normálnu hodnotu použitím metódy analogickej krajiny, musia podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia *vo všeobecnosti* prihliadnuť vo forme úprav na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí a preukáže, že ovplyvňujú ceny, a teda ich porovnateľnosť.

102. Požiadavka výkladu článku 2 ods. 10 základného nariadenia s prihliadnutím na článok 2 ods. 7 písm. a) toho istého nariadenia však znamená, že aby v takom prípade nedošlo k zbaveniu druhého uvedeného ustanovenia jeho potrebného účinku, nemožno od inštitúcií vyžadovať, aby vykonali úpravy s ohľadom na faktory, ktoré nie sú priamo alebo nepriamo normálnym výsledkom síl pôsobiacich na trhu.

103. Z týchto úvah vyplýva, že subjekt, ktorému nebolo udelené trhovohospodárske zaobchádzanie, sa podľa môjho názoru nemôže odvolávať na rozdiely, ktoré sa týkajú faktorov spojených s jeho štruktúrou nákladov alebo s jeho výrobnou činnosťou, aby mohol žiadať o úpravy normálnej hodnoty. [80] Je totiž takmer isté, že tak štruktúra nákladov, ako aj výrobná činnosť podniku pôsobiaceho v inom ako trhovom hospodárstve, sú viac či menej priamo ovplyvnené parametrami, ktoré nie sú normálnym výsledkom síl pôsobiacich na trhu.

104. V prejednávanej veci, pokiaľ ide po prvé o žiadosti o úpravy na základe údajných rozdielov medzi výrobnými nákladmi, treba najskôr uviesť, že tvrdenia uvedené odvolateľkami majú v podstate za cieľ spochybniť závery, ktoré Všeobecný súd vyvodil v súvislosti s rôznymi dôkazmi, ktoré odvolateľky poskytli počas správneho konania, a to konkrétne v súvislosti s analýzou údajov týkajúcich sa indického výrobcu, ako aj rôznymi vyhláseniami týkajúcimi sa trhu Únie. Tým sa v podstate spochybňuje posúdenie dôkazov Všeobecným súdom, čo nepredstavuje – s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov – právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom. [81]

105. Okrem toho odvolateľky dovolávajúc sa dôkazov poskytnutých pred Všeobecným súdom v skutočnosti nespochybnili hlavný dôvod, o ktorý sa opiera odmietnutie ich výhrady Všeobecným súdom, a to že vzhľadom na skutočnosť, že indický výrobca pôsobil na konkurenčnom trhu, jeho možnosť voľne stanoviť ceny svojich výrobkov bola obmedzená hospodárskou súťažou, [82] a tak sa nepotvrdilo, že tento výrobca mohol do svojich cien automaticky preniesť prípadné vyššie výrobné náklady.

106. V každom prípade s prihliadnutím na úvahy uvedené v bodoch 102 a 103 týchto návrhov v takom prípade, o aký ide v prejednávanej veci, žiadostiam o úpravy predloženým takými podnikmi, ako sú odvolateľky, ktoré sa týkajú údajných rozdielov medzi ich výrobnými nákladmi a výrobnými nákladmi výrobcu z analogickej krajiny, nemožno vyhovieť. V tejto súvislosti uvádzam, že odvolateľky nespochybnili záver uvedený v odôvodnení 103 sporného nariadenia, podľa ktorého vzhľadom na to, že odvolateľky nezískali trhovohospodárske zaobchádzanie, „ich nákladovú štruktúru [nebolo možné] považovať za odzrkadľujúcu trhové hodnoty, ktoré sa môžu použiť ako základ úprav“.

107. Pokiaľ ide po druhé o žiadosti o úpravy na základe rozdielov týkajúcich sa efektívnosti spotreby a produktivity, domnievam sa, že hoci produktivita a efektívnosť spotreby nie sú nákladmi vo vlastnom zmysle slova, sú výsledkom pôsobenia viacerých faktorov pôsobiacich vo výrobnej činnosti, o ktorých možno odôvodnene predpokladať, že sú prinajmenšom nepriamo ovplyvnené parametrami, ktoré nie sú normálnym výsledkom síl pôsobiacich na trhu.

80 — Všeobecný súd v podstate uplatnil túto zásadu v bode 111 *in fine* napadnutého rozsudku.

81 — Pozri *inter alia* rozsudok zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 64 a 65, ako aj citovanú judikatúru).

82 — K zohľadneniu vplyvu hospodárskej súťaže na určovanie cien v rámci antidumpingovej analýzy, ktorá sa týka analýzy založenej na metóde analogickej krajiny, pozri rozsudok z 10. septembra 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, body 57 až 59).

108. Z toho vyplýva, že v situácii, keď sa normálna hodnota stanovuje na základe metódy analogickej krajiny, sa podnik, ktorý nezískal trhovohospodárske zaobchádzanie, nemôže na účely žiadosti o úpravy normálnej hodnoty dovolávať rozdielov týkajúcich sa produktivity a efektívnosti.

109. Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď zamietol výhradu odvolateliek týkajúcu sa zamietnutia inštitúcií zohľadniť v prejednávanej veci dotknuté úpravy, a teda že prvú a druhú časť druhého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť.

*2. O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktorá sa týka informácií nevyhnutných na podanie žiadosti o úpravy a neprimeraného dôkazného bremena*

110. V tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že porušil článok 2 ods. 10 základného nariadenia, článok 2.4 antidumpingovej dohody, ako aj zásadu riadnej správy vecí verejných.

111. Poukazujú na bod 112 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd zamietol ich výhradu založenú na skutočnosti, že inštitúcie porušili svoju povinnosť oznámiť, ktoré informácie sú nevyhnutné na podanie žiadosti o úpravy, a neuložiť im neprimerané dôkazné bremeno.

112. Odvolateľky tvrdia, že skutočnosť zdôraznená Všeobecným súdom, že mohli pochopiť dôvody zamietnutia ich žiadostí o úpravy, nemá vplyv na to, či im bolo uložené neprimerané dôkazné bremeno. Okrem toho inštitúcie jednak považovali všetky informácie týkajúce sa údajov výrobcu z analogickej krajiny za dôverné a jednak požadovali, aby odvolateľky preukázali, že indický výrobca zohľadnil údajné rozdiely vo svojich cenách. Bez prístupu k údajom indického výrobcu však nie je možné takéto dôkazné bremeno uniesť.

113. Táto časť odvolacieho dôvodu nastoľuje problém zosúladenia dvoch požiadaviek, ktoré sa za určitých okolností môžu javiť ako protichodné. Na jednej strane ide o požiadavku zachovania dôvernosti údajov podnikov, ktoré súhlasia so spoluprácou s inštitúciami v rámci antidumpingových prešetrovaní. Takáto požiadavka sa zdá byť mimoriadne dôležitá v prípadoch uplatnenia metódy analogickej krajiny, v ktorých inštitúcie vo všeobecnosti vychádzajú z údajov, ktoré im poskytli podniky z analogickej krajiny spolupracujúce na prešetrovaní. Nezohľadnenie tejto požiadavky by totiž mohlo vážne ohroziť možnosť vykonávať takéto prešetrovania. Na druhej strane je však takáto požiadavka v rozpore s požiadavkou umožniť účastníkom konania, ktorí podávajú žiadosti o úpravy podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia, disponovať potrebnými informáciami, ktoré im umožnia odôvodniť základ ich žiadostí. [83]

114. V tejto súvislosti treba predovšetkým uviesť, že článok 2.4 antidumpingovej dohody spresňuje, že „úrady oznámia dotyčným stranám, ktoré informácie sú nevyhnutné na zabezpečenie celkového porovnania a nebudú ich neprimerane zaťažovať pri dokazovaní“.

115. Odvolací orgán DSB vo svojej správe z 28. júla 2011 – spomenutej v bodoch 7, 40 a 41 týchto návrhov – týkajúcej sa veci „Európske spoločenstvá – konečné antidumpingové opatrenia týkajúce sa určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele s pôvodom v Číne“ spresnil, že toto ustanovenie stanovuje, že orgány poverené prešetrovaním oznámia účastníkom konania informácie, ktoré musia žiadosti o úpravy obsahovať, aby mohli dotknutí účastníci konania predložiť takéto žiadosti. [84]

83 — Pozri body 96 a 97, ako aj judikatúru uvedenú v poznámke pod čiarou 78 týchto návrhov.

84 — Bod 489 správy odvolacieho orgánu nazvanej „ES – spojovacie materiály (Čína)“.

116. V tejto súvislosti treba konštatovať, že uvedené požiadavky výslovne stanovené v článku 2.4 antidumpingovej dohody nie sú výslovne prevzaté v znení článku 2 ods. 10 základného nariadenia. Domnievam sa však, že vyplývajú z výkladu tohto ustanovenia poskytnutého s prihliadnutím na článok 2.4 antidumpingovej dohody a v každom prípade súvisia so zásadou riadnej správy vecí verejných, ktorá je zakotvená v článku 41 Charty základných práv Európskej únie. [85]

117. Na rozdiel od bežného antidumpingového prešetrovania sa však v prešetrovaní, v ktorom sa normálna hodnota stanovuje na základe cien výrobcu z analogickej krajiny, údaje týkajúce sa tejto hodnoty získavajú od tretieho zdroja a týkajú sa krajiny odlišnej od tej, z ktorej pochádzajú prešetrovaní vyvážajúci výrobcovia. Keďže títo vyvážajúci výrobcovia nemajú prístup k týmto údajom, môžu len ťažko disponovať informáciami nevyhnutnými na vymedzenie úprav, ktoré možno od inštitúcií požadovať s cieľom zohľadniť prípadné rozdiely ovplyvňujúce porovnateľnosť cien vyvážaných výrobkov a výrobkov, ktoré výrobca z analogickej krajiny predáva na domácom trhu.

118. V takom prípade tak inštitúcie musia vyvážajúcim výrobcom, ktorí sú predmetom prešetrovania, poskytnúť dostatok informácií, aby im umožnili predložiť žiadosti o úpravy.

119. V tejto súvislosti treba jednak uviesť, že posúdenie otázky, aké konkrétne informácie treba *in concreto* zdieľať s uvedenými vyvážajúcimi výrobcami, závisí od analýzy, ktorú treba vykonať v každom jednotlivom prípade s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prešetrovania. Inštitúciám tiež prináleží poskytnúť tieto údaje takým spôsobom, ktorý zohľadní požiadavku zachovania dôvernosti údajov podnikov, ktoré súhlasili so spoluprácou na predmetnom prešetrovaní, najmä prípadne výrobcov z analogickej krajiny.

120. V prejednávanej veci sa však zdá, že vo vzťahu k vyvážajúcim výrobcom, ktorí boli predmetom prešetrovania, sa za dôverné považovali *všetky* informácie týkajúce sa stanovenia normálnej hodnoty na základe údajov týkajúcich sa indického výrobcu. [86] V takejto situácii, ako tvrdia odvolateľky, sa „preukázanie toho, že údajné rozdiely ovplyvnili porovnateľnosť cien“, [87] skutočne javí ako úloha veľmi náročná, ak nie nemožná.

121. Za týchto podmienok sa domnievam, že tretej časti druhého odvolacieho dôvodu treba vyhovieť.

122. Hneď teraz však podotýkam, že aj keby mal Súdny dvor na základe predchádzajúcich úvah rozhodnúť, že Všeobecný súd v prejednávanej veci porušil článok 2 ods. 10 základného nariadenia, keď nekonštatoval, že inštitúcie porušili svoju povinnosť oznámiť, ktoré informácie sú nevyhnutné, a neuložiť prešetrovaným vyvážajúcim výrobcom neprimerané dôkazné bremeno, nebude to mať nijaké dôsledky na skutočnosť, že žiadosti o úpravy podané odvolateľkami boli v spornom nariadení zamietnuté. Ako totiž vyplýva z úvah, ktoré som uviedol v rámci analýzy prvej a druhej časti tohto odvolacieho dôvodu, o úpravy požadované na základe ich spojitosti s nákladovou štruktúrou a výrobnou činnosťou nemohli v nijakom prípade žiadať podniky, ako sú odvolateľky, ktorým nebolo udelené trhovohospodárske zaobchádzanie. [88]

85 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2008, Huvis/Rada (T-221/05, neuverejnený, EU:T:2008:258, bod 77).

86 — Pozri bod 112 napadnutého rozsudku. Inštitúcie túto okolnosť nespochybnili.

87 — Pozri bod 116 napadnutého rozsudku.

88 — V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že odvolateľky netvrdili, že im chýbajúci prístup k informáciám týkajúcim sa stanovenia normálnej hodnoty na základe údajov indického výrobcu bránil v predložení žiadostí týkajúcich sa iných typov úprav.

*3. O štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktorá je založená na porušení článku 296 ZFEÚ*

123. V štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa v bodoch 120 až 124 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že inštitúcie v spornom nariadení splnili svoju povinnosť odôvodnenia. Všeobecný súd vo svojom posúdení stupňa presnosti požadovanej pre odôvodnenie nezohľadnil kontext, do ktorého spadá sporné nariadenie, a to použitie metódy analogickej krajiny a chýbajúci prístup k údajom týkajúcim sa indického výrobcu. Všeobecný súd rovnako tak dostatočne nezohľadnil komunikáciu medzi odvolateľkami a inštitúciami, ku ktorej došlo v priebehu správneho konania a v rámci ktorej odvolateľky požiadali inštitúcie o poskytnutie podrobnejších vysvetlení. V tomto kontexte boli inštitúcie povinné dostatočne podrobným spôsobom spresniť dôvody, prečo tvrdenia a dôkazy predložené odvolateľkami nepostačujú na splnenie dôkazného bremena, ktoré im bolo uložené.

124. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa odôvodnenie požadované v článku 296 ZFEÚ musí prispôsobiť povahe príslušného právneho aktu a musí byť z neho jasne a jednoznačne zrejmá úvaha inštitúcie, ktorá akt vydala, a to tak, aby dotknuté osoby mohli spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušný súd mohol vykonať preskúmanie. Táto požiadavka sa musí posudzovať v závislosti od okolností prípadu, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale aj s ohľadom na jeho kontext a na všetky právne predpisy, ktoré upravujú dotknutú oblasť. [89]

125. V prejednávanej veci v rozsahu, v akom odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že dostatočne nezohľadnil komunikáciu, ku ktorej došlo v priebehu správneho konania, je cieľom tohto tvrdenia spochybniť posúdenie dôkazov, ktoré vykonal Všeobecný súd, čo je, ako som uviedol v bode 104 týchto návrhov, v rámci konania o odvolaní neprípustné. [90]

126. Pokiaľ ide o tvrdenie založené na nezohľadnení použitia metódy analogickej krajiny, treba uviesť, že analýza v odôvodneniach 41 a 103 sporného nariadenia, prevzatá v bode 99 napadnutého rozsudku, jednoznačne preukazuje, že Rada túto okolnosť náležite zohľadnila v uvedení dôvodov, na základe ktorých považovala za nutné zamietnuť žiadosti o úpravy predložené odvolateľkami. Za týchto podmienok nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že z takéhoto dôvodu nepodrobil odôvodnenie sporného nariadenia kritike. Pokiaľ ide o tvrdenie založené na chýbajúcom prístupe k údajom týkajúcim sa indického výrobcu, táto skutočnosť nemá nijaký vplyv na povinnosť odôvodnenia prislúchajúcu inštitúciám a v každom prípade nijaké prípadné presnejšie odôvodnenie nemôže napraviť chýbajúci prístup k informáciám nevyhnutným na podanie žiadostí o úpravy.

127. Z toho podľa mňa vyplýva, že aj štvrtú časť druhého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť.

128. Na záver uvádzam, že z bodov 87 a 121 týchto návrhov vyplýva, že podľa môjho názoru je potrebné vyhovieť odvolaniu podanému odvolateľkami vo veci C-376/15 P a zrušiť napadnutý rozsudok.

## VI – O žalobe pred Všeobecným súdom

129. Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej Únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje. Domnievam sa, že v prejednávanej veci ide o takýto prípad.

89 — Pozri rozsudok z 10. septembra 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, body 75 a 76, ako aj citovanú judikatúru).

90 — Pozri judikatúru citovanú v poznámke pod čiarou 81 týchto návrhov.

130. Z úvah uvedených v bodoch 52 až 87 týchto návrhov totiž vyplýva, že Rada porušila článok 2 ods. 11 základného nariadenia a článok 2.4.2 antidumpingovej dohody, keď v spornom nariadení vylúčila z výpočtu dumpingového rozpätia tie druhy výrobkov vyrábaných a vyvážaných odvolateľkami, v prípade ktorých neboli dostupné predajné ceny výrobcu v analogickej krajine.

131. Za týchto okolností sa domnievam, že sporné nariadenie treba zrušiť v rozsahu, v akom sa týka odvolateliek.

## VII – O trovách

132. Ak Súdny dvor prijme moje posúdenie, Rada bude tým účastníkom konania, ktorý nemal vo veci C-376/15 P úspech. Za týchto podmienok, keďže odvolateľky navrhli, aby Súdny dvor uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania, podľa článku 138 ods. 1 a článku 184 ods. 1, 2 a 4 rokovacieho poriadku navrhujem, aby Súdny dvor uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré odvolateľkám vznikli tak v prvostupňovom konaní, ako aj v konaní o odvolaní vo veci C-376/ 15 P a uložil Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania súvisiace s touto vecou.

133. Vzhľadom na to, že odvolanie vo veci C-377/15 P sa musí odmietnuť ako neprípustné, však treba uložiť odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania súvisiace s touto vecou.

## VIII – Návrh

134. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie vo veci C-377/15 P sa odmieta ako neprípustné.

2. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 29. apríla 2015, Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 a T-559/12, EU:T:2015:237), sa zrušuje.

3. Vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 924/2012 zo 4. októbra 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 91/2009, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka spoločností Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

4. Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli spoločnostiam Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd vo veci C-376/15 P, ako aj v konaní pred Všeobecným súdom.

5. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace s vecou C-376/15 P.

6. Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd znášajú svoje vlastné trovy konania súvisiace s vecou C-377/15 P.